

Onder het ijs

Deel 1

Ze rilde. Het was koud in haar slaapkamer. In haar bed ook. En waarschijnlijk lag er ook nog een monster onder haar bed. Bah! Ze wist wel dat dat laatste niet echt waar was. Daar was ze nu met haar tien jaar veel te groot voor, had haar vader gezegd. Maar op sommige avonden, zoals deze, kwam dat bange gevoel toch even terug. Ze moest eigenlijk die warme wollen sokken aantrekken. Maar die lagen in de kast. En dan moest ze uit bed. Over die koude houten vloer. Brrr. Misschien nog even wachten? 'Als je iets echt wilt, moet je daar iets voor overhebben,' hoorde ze haar vader in gedachten zeggen. Morrelend sloeg ze haar benen over de rand en stond op. Voor ze kon gillen, vlogen er twee enorm lange, zwart-behaarde tentakels onder haar bed vandaan, grepen haar enkels en trokken haar mee onder het bed; een gat door, de grond in. Ze kon nauwelijks ademhalen en ook niet om hulp roepen. 'Papa!' schreeuwde ze in gedachten. 'Papa, help!' Ze vlogen door een gangenstelsel en raakten steeds verder van huis...

Tom was laat thuisgekomen. Veel later dan afgesproken. De oppas keek chagrijnig, toen hij eindelijk de voordeur binnenstapte. 'Nou meneer Bekendam, niet bepaald de afspraak hè!' Birgit was opgestaan en had haar tas gepakt. Bij het passeren van Tom had ze een drankwalm geroken. 'Oh, zeer verantwoordelijk,' had ze nog gezegd, haar jas gepakt en met een klap de voordeur dichtgegooid. Tom was op de bank neergeploft. Sjesus: alles draaide. Hij kon niet eens meer focussen op het portret van zijn overleden vrouw. Zijn vrouw. Hij begon te grienen. Jolanda. Zijn soulmate. Zijn vrouw/vriendin/beste maatje. 'Jolan, het spijt mij! Ik mis je zo verschrikkelijk.' Voorovergebogen met zijn armen steunend op zijn knieën, jankte hij als een klein kind. Ze kwam nooit meer terug. Het leven zou nooit meer hetzelfde zijn. Waarom had hij vanavond eigenlijk zo veel gedronken? Dat wilde hij helemaal niet. Het was de kerstborrel geweest op het werk. Na een succesvol jaar, had zijn baas een geweldig kerstfeest gegeven. Hij zou maar even gaan. Hij had de verantwoordelijkheid voor zijn dochtertje en had de afspraak met de oppas gemaakt, dat hij vroeg thuis zou zijn. Wat was er misgegaan?

Hij zag zichzelf nog aan de bar staan in een sjeke hotelruimte die het bedrijf had afgehuurd voor het kerstfeest dit jaar. De zaal was omgetoverd in een Winter Wonderland, met sneeuwvlokprojecties, ijsbeelden en lightslingers. Er stond zelfs een fotocabine met sjaals, mutsen en nepsneeuw, waar de gasten foto's konden maken als aandenken. Hij wilde net een spa bestellen, toen zijn collega John joviaal een arm om zijn schouders had geslagen. 'Dat hebben we maar weer mooi gefixed dit jaar Tom' en tegelijkertijd had John hem een biertje in zijn handen gedrukt. 'Proost ouwe jongen. Op ons succes.'

Tom had tegengesputterd, dat hij geen biertje meer wilde, maar John had niet van ophouden geweten. 'Kom op ouwe rukker, neem het er nu even van. We hebben er hard genoeg voor gewerkt' en hij schoof een whiskey naar hem toe. 'Proost, zcheers... undsoweiter,' lalde John. 'Jongens, Tom is een partypoeper!' Vele collega's draaiden zich om en hieven hun glas. 'Tom, op ons allemaal. Nu even niet zo serieus!' En Tom had gedronken. Eerst het biertje en daarna

de whiskey. Hij had geproost met iedereen en het succes meegevierd. Eén zo'n avond. Dat mocht toch wel een keer. En toen nog één en nog..... hij wist niet meer hoeveel. Of waar het geëindigd was. Hij had ineens buiten gestaan, zoekend naar zijn autosleutels, die hij op de grond had laten vallen. Hij had rond zijn auto gekropen en ze bij toeval weer gevonden. Hij was nauwelijks meer in staat geweest om overeind te komen en had zich opgetrokken aan het portier.

Gelukkig was hij zonder kleerscheuren thuisgekomen. Wat een mazzel. Hij veegde zijn natte ogen en neus aan zijn mouw af en liet zich achterover op de bank vallen. Hij was moe. Uitgeput. Dronken. Morgen weer een dag.

Met een enorme kater was hij wakker geworden en had met een half oog naar de klok op de muur gekeken. 10.00 uur. Tien uur? Roosje had allang beneden moeten zijn. Ze was altijd vroeg op, ook in het weekend. Hij was overeind gekomen en als een oude man naar het toilet gestrompeld. Hij had zijn gulp geopend en toen verdwaasd naar het rode koord gekeken, dat uit zijn broekzak hing. Eerst zijn blaas legen. Jemig, wat had ie een barstende koppijn. Hij trok door en trok toen het rode koord uit zijn broekzak. Aan het eind zat een soort label. Er stond iets op: An eye for an eye.

Ineens trok hij wit weg en begon hij over zijn hele lijf te rillen. Hij moest zich vasthouden aan de deurpost. Er kwam een herinnering boven aan gisteravond... Nee, nee, niet aan denken. Hij moest naar boven, Roos wakker maken.

Maar zijn gedachten dwaalden weer af. Flitsen van vannacht kwamen voorbij. Hij had de binnenweg genomen. Door het bos naar huis. Minder kans op politiecontrole.

Nu wist hij het weer!

Hij had nauwelijks meer uit zijn ogen kunnen kijken en de auto ternauwernood op de weg kunnen houden. Plotseling had hij een doffe klap gehoord en een gebonk onder de auto. Geschrokken had hij zijn auto slippend tot stilstand gebracht. Wat was dat? Was hij over iets of iemand heen gereden? Hij had niets gezien. Maar dat zei in dit geval al helemaal niets. Tom had het portier geopend en was moeizaam uitgestapt. Enigszins waggelend was hij een stukje terug gelopen. Het was aardedonker. Hij had in zijn jaszak gevoeld naar zijn telefoon. Nadat hij eindelijk de zaklamp functie ingeschakeld had, was hij op de weg gaan zoeken naar wat hij had geraakt. Hoogst waarschijnlijk een tak of een boomstronk. Er had niets gelegen. Niets waar hij overheen kon hebben gereden. Gelukkig. Maar ook vreemd. Het angstzweet had hem op het voorhoofd gestaan.

Terwijl hij terugliep naar zijn auto, had hij ineens een blauw schijnsel tussen de bomen gezien. Het vloog op hem af en stopte pal voor hem. Door de blauwe waas meende hij een oude vrouw te zien. Een ijsskoude blauwe gloed hing om haar heen. Hij voelde kippenvet over zijn hele lijf kruipen. Ze hield iets in haar armen. Een jongetje. Hij hing helemaal slap. Het kind was dood! Over zijn jasje liep een modderig bandenspoor. De vrouw stond met haar hoofd voorovergebogen naar het kleine ventje en kuste zijn voorhoofd, waarbij er een blauwe nevel vrij kwam. Toen keek ze naar hem op. 'Dit is jouw schuld,' krijste ze. 'Je hebt hem vermoord!'

Tom keek als versteend naar de schreeuwende blauwe vrouw. Er hing een ijzige lucht om haar heen, die hem de adem benam.

Was dit echt of was het een nachtmerrie waar hij in terecht was gekomen?

©dorotheavirginiarusse/